

IV.

По двору тихо похажав
Старий веселий Рогволод.
Дружина, строки, народ
Кругом його во златі сяють.
У князя сьвято: виглядають
Із Литви князя жениха
За рушниками до Рогніди.

Перед богами Лель і Лад
Огонь Рогніда розвела,
Драгим елеєм полила
І сипала вognище ладон.
Мов ті Валькирії круг неї
Танцюють, грають ся дівчата
І приспівують:
“Гой, гою, гою!
Новий покої!
Нумо лиш квітчати,
Гостей сподіватись!”

За Полоцком, неначе хмара,
Чорніє курява. Біжать
І отроки й старі бояре
Із Литви князя зустрічати.
Сама Рогніда з Рогволодом
Пішла з дівчатами, з народом.

Не із Литви йде князь сподіваний
Ще незнаемий, давно жданий,